

Scris de octavian.hoandra pe 22 Mai 2020, 10:54

Jurnalul lui Tavi (17): Gandesc fara ura, ci chiar cu un sentiment de compasiune, la toti calaii mei

Dimineata devreme, orasul vazut de la geamul meu pare un animal mort. Lumina difuza accentueaza tonurile inchise. Soarele e absent lasa culorile acoperiselor sa se verniseze, ca intr un tablou, ca intr un "aquaforte" in care a inceput corodarea. Stau la geam, si vad cum trece viata mea. Simt cum trece viata atator oameni care asa ca mine, nu mai cred in nimic... Se vor aduna iarasi pe strazi. Unii vor iesi raniti din aceasta inclestare, dar toti vor fi fericiti ca incep sa si reia, putin cate putin, viata de dinainte, trecand peste tot ce li s a intamplat. Vor continua vanarea de vant.

"Mecanismul tentatiilor este atat de ciudat ca ma mir intotdeauna ca nu i studiat mai indeaproape. (Nu stiu de unde am notat asta.) El spune mult despre sufletul nostru, despre subrezenia lui, despre marile lui resurse pe care prea adesea le ignora. Despre cum patrund in noi ganduri aparent foarte inocente sau cel mult inutile care isi croiesc drum pana in inima, subrezindu i putin cate putin rezistenta. Si, deodata, se descopera, arunca masca. Dusmanul se afla in fortareata, infestarea s a incheiat, nu ti ramane decat sa te predai." - la fel ca acest virus nenorocit...

*

Beau a treia cafea si ma gandesc indelung sa mi aprind un "Cohiba" Siglo VI, simt deja gustul tutunului cubanez, dulce-sarat. Franturi de imagini din Cuba mi se aduna in suflet, franturi din dulce-sarata muzica a Omarei Portuondo, a aerului dulce-sarat de pe Malecon... Cat de usor isi poate face cineva din propria camera un paradis, fara sa faca nici un gest, nici o miscare, chemand doar gandurile sa se strecoare in spatiul acesta atat de cunoscut... Dar poate chema si amintiri dure, poate chema insusi ladul, cu toate amanuntele lui, la fel de "frumoase", de complicate si neintelese... Chema amintirile ca sa intelegi mai bine ce ai trait, ce ai simtit, desi o impacare lina pluteste deasupra ta in timp ce iata, in fapt, traiesti/retraiesti cele mai emotionante clipe...

M am trezit in arestul din Arad, care era o incapere sordida, aflata la subsolul cladirii Militiei. Paturi suprapuse si destul de multi detinuti. Cand am deschis ochii eram intins pe patul de jos, in

stanga, de unde ii puteam vedea pe ceilalti. Aurel - "Lennon" statea in fund, fumand langa mine, iar mai incolo, pe paturi sau stand pe jos, o gloata diforma. Le distingeam cu greu fetele in sa in cateva minute am putut sa i vad mai bine. Figuri chinuite, de cotcari marunti, fete patibulare, de batausi si hoti. Aveau, in sa, ceva simpatic si uman in priviri si in gesturi, asa ca, intr un fel m am simtit mai bine. N avea rost s o luam in tragic, m am gandit. Aveam sa mergem pe un drum asumat, pe care il intuiam: condamnare, puscarie, cum va fi fost, si apoi, din nou, la frontiera. Nu exista alta varianta pentru noi. Ma durea totul. Capul imi vajaia si aratam jalnic, amandoi. Ceilalti s au adunat in jurul nostru. Ne au dat tigari si am mancat o jumatate de franzela primita de la un sprgator de masini, pe nume Johnny Buza, un obisnuit, al aresturilor.

Era in toate gesturile si cuvintele lor un soi de respect pentru noi, o admiratie: nu ajuseseram acolo nici furand, nici dand in cap cuiva. Nu stiam ce ora era, nu stiam cat timp navigasem intre inconstienta si trezie. Din drumul de la pichetul de granicieri si arest nu mi aminteam mare lucru. Instantanee, bucati rupte de film: coroanele unor copaci, o sosea, tractoare trecand in sensul opus deplasarii noastre, mirosul ascutit de transpiratie, un gust amar, metalic, de sange in gura, dureri atroce pe toata suprafata spatelui, mai ales in dreptul rinichilor. Lennon rezistase mai bine, desi il batusera mai crunt; dupa un timp, mi a spus, pe mine ma lasasera, fiind lesinat si au continuat sa l "toace" pe el. Ne am examinat unul altuia spatele: aratam de parca ne ar fi calcat cu masinile... Ne miscam greu, si fiecare schimbare de pozitie se transforma intr o durere muta, de ne rupea cineva cu un cleste muschii din tot corpul.

"Pop Aurel si Hoandra Octavian! Afara!" A strigat, deodata un militian tanar, aparut din intuneric in usa arestului. Intr o camera mica de alaturi ne a tuns pe amandoi "la zero", un batranel cu ochii ascutiti si rai. Facea bascalie de noi, trecandu ne masina de tuns prin par, iar bazaitul ei moale ma facea sa adorm. Ne cadea parul in poala, pe jos. Priveam cand si cand printr un oberlicht ul cocotat sub tavan, in stanga, o bucata de cer albastru, in timp ce frizerul cu ochi rai fluiera incet "Paloma blanca". La baie am putut sa ne oblojim. Ne am spalat sangele de pe fata, de pe picioare, ne am bandajat cat am putut cu fasii dintr o camasa a lui Lennon.

N am sa uit niciodata propria mi imagine reflectata in oglinda: aveam fata tumefiata si eram tuns zero. Aproape ca nu mai stiam cine ma priveste din oglinda. Apoi, la declaratii. Ne ancheta un militian destul de omenos, care ne a dat tigari si ne a lasat sa raspundem fara sa ne bruscheze. Era meticulos, de parca scria la un doctorat. Pe o hartie A4 a desenat, dupa cum ii spuneam, cu creioane colorate traseul exact pe care ne deplasaseram. Apoi, a doua zi, a capsat, cu un capsator ruginit, care facea doar doua gauri, declaratiile noastre si schema colorata. A pus toate astea intr un dosar de carton maro, pe care scrisese cu o caligrafie de scolar, numele meu. Devenisem "un caz" penal, un "dusman al oranduirii", un dosar intre atatea altele... "Si? Acum ce urmeaza?", l am intrebat. "Asteptam sa va treaca vanataile de pe fata si va trimitem cu escorta la Sibiu".

*

Sufletul este paralizat fara iluzia libertatii. E inghetat, ca o inima care nu mai bate; n am reusit nimic, daca sunt parte a unui popor care alege siguranta, cedand in schimb drepturile fundamentale. Lasand in schimb gaj dreptul de a fi tu insuti, dreptul de a visa. Sunt unul din oamenii de pe strada care trebuie sa se conformeze, sa si negocieze drepturile ca sa ramana in viata? Ma uit prin fereastra deschisa si imi simt privirea coborand spre multimea care incepe din nou forfota matinala - ca si cand nimic nu s ar fi intamplat in aceste doua luni -, si stiu ca in

buzunarul de la piept al fiecarui trecator se afla "contractul". "Imi cedez drepturile fundamentale ca sa fiu protejat. Sa mi traiesc viata". Doar cateva fraze, care fac din noi din acest minunat popor, doar o populatie.... "Nu mai poti scrie cand nu mai ai nici o stima pentru tine" - zicea Flaubert. Dar sa traiesti, poti?

Saptamana asta ar trebui sa mi inchei "Jurnalul". Lumea se da de ceasul mortii sa intre in "normal", pe buna dreptate. Simt ca trebuie sa abandonez acest jurnal, tocmai fiindca n am reusit, chiar daca mi am dorit, sa scriu despre problemele mele interioare, chiar daca sunt putine. N am reusit sa scriu aproape nimic despre certitudinile si iluziile mele. N am reusit, cred sa scriu mai mult despre ceea ce cred eu despre conflictul intre realitate si viziune; n am reusit sa spun nimanui, nimic probabil, despre "omul singur in fata dezastrului", ci am esuat in a judeca. Poate ca e un rateu fortat de egoismul de a pastra in mine doar ceea ce ma pasioneaza: oameni, locuri, imagini.

M am limitat la propriile mele lecturi, carti pe care mai repede le am inglobat in fiinta mea, decat le am citit, astfel ca acum e un chin pentru mine sa fiu partas la discutii pe teme care nu ma intereseaza. Fac fata cu greu tuturor acestor incercari semiratate de a fi "in rand cu lumea", desi imi starneste o repulsie infinita tot ceea ce apartine de modernitatea de azi, adoptata de majoritatea populatiei planetei. Mi e scarba de computere, ma ingretoseaza facebook ul, instagram ul sau oricare forma de asa-zisa "socializare". Mi e greata de acest perfid "internet" si traiesc visand ca la un moment dat Umanitatea va hotari sa renunte la el... Imi place, in schimb, tot ce e facut de mana omului, tot ceea ce poarta in istoria lui urma vietii, urma trecerii si a amintirii...

*

Urma sa plecăm, asadar, sub escorta la Sibiu si nici unul dintre noi nu stia ce inseamna exact asta. Aveam sa vedem. Ma gandesc adeseori la orasul acesta minunat si ma inunda un val de tristete. Am iubit mult atat Sibiul, cat si Clujul, dar ceva parca ma face sa incerc un vag sentiment de tristete; poate pentru ca le am vazut pe amandoua schimbându se sub ochii mei. Sibiul copilariei si tineretii mele, cu tramvaiul care ducea spre "orasul de sus", pe langa biserica "Ursulinelor" si prin fata restaurantului "Calugarul", pana tocmai sus, in "Dumbrava". Port in mine imaginile acestea pierdute, de parca as cara in inima niste tablouri vechi si ii dau perfecta dreptate lui Pascal, pentru care scopul unui tablou este sa atraga atentia si admiratia prin asemanarea unor lucruri ale caror originale nu le mai admiram. Dar originale acestea nici nu mai exista, din nefericire... Originalele disparute in ceata vremii, a vremurilor sunt chiar viata noastra pierduta.

Sunt unii care nu inteleg cum Proust putea sa sufere si sa fie afectat de niste asa-zise fleacuri: un cuvânt rostit de o femeie in timpul unei serate, gestică unui barbat, timbrul vocii lui, o nota intr un ziar si toata reducerea vietii prin limitarea privirii. Eu ma regasesc in precizia amintirii si in placerea de a recompune din cioburi infinitezimale un timp trecut. Imi amintesc cu maxima acuratete tot "tabloul". Imi amintesc cum ne au scos din camera de arest si cum ne au pus catusule, legandu ne unul de celalalt. Plutonierul de la arest ne a completat incet, fara sa se grabeasca, actele. Pe masa, la doar cativa centimetri de hartii, pe o bucata de ziar, pranzul lui: doua felii groase de paine, iar intre ele o omleta.

Din cand in cand musca din senvich si apoi mai completa o rubrica in procesul nostru verbal.

Simteam mirosul de omleta si ma gandeam ca tocmai devenisem o marfa, care se "preda-preia". Imi era foame si as fi muscat si eu din mancarea plutonierului. Nu prea mancaseram in zilele de arest, decat ce mai primeam din "pachetele" hotilor, dar ne era rusine sa le mancam mancarea: ei aveau de stat mai mult acolo, asa ca noi dormeam in fiecare seara flamanzi. Noroc ca ne lasasera tigarile, asa ca am reusit sa ne amagim foamea timp de cinci zile. Ne trecusera vanataile de pe fata, dar urmele bocancilor in ficat si in spate le simteam inca bine. Imi amintesc bine mirosul de benzina de '75 din ARO-ul Militiei Arad, in care ne au urcat, si unde aveam sa i "cunoastem" pe noii nostri gardieni. Un locotenent tanar, probabil abia iesit din scoala si un plutonier adjutant intre doua varste. Uniformele stateau prost pe ei, erau sifonati si prafuiti. Probabil ca venisera cu un tren de noapte, sa execute "misiunea" - sa ne aduca "acasa, la Sibiu, fiindca acolo aveam domiciliile, unde urma sa fim judecati si condamnati.

Drumul in Aro, pana la gara mi s a parut ireal: oameni, masini, strazi, totul mi se pareau scene dintr un film. Eram parca spectatorul propriei mele vietii; parca priveam printr un binoclu imagini care nu curgeau, ci erau fragmentate. Vedem micile gesturi ale tuturor. Soferul scuipeand des pe fereastra deschisa, militianul de langa el fumand "Snagov" si stergandu si des fata transpirata cu o batista murdara; de o parte si de alta, cei care ne pazeau, nedormiti, cu fetele sifonate ne priveau in rastimpuri, cu ura, apoi ne verificau in rastimpuri catusele.

In gara ne au dus in sala de asteptare: am trecut printre oameni care ne priveau cand cu ingaduinta, cand cu teama. Cei mai multi erau navetisti, oameni de la tara, pe care Ceausescu incercase sa i transforme in "muncitori proletari, in fabrici si uzine", care asteptau, ca si noi, un tren. Ni se cam umflasera incheieturile de la catuse, dar tanarul militian n a vrut sa ne dezlege, nici sa slabeasca stransura. "Futu va 'n Pasti pe mama voastra de banditi! Vreti sa fugiti si de aici. M ati carat la mama Dracului si acum vreti sa va dezleg? Nu vreti sa va aduc si o bere?". L am inteles: il luasem de la biroul lui, de langa nevasta lui, din intimitatea si linistea unui loc cald... Nu i am mai cerut nimic. Mai vorbeam in rastimpuri cu prietenul meu de care eram legat, ca in filmul lui Stanley Kramer, doar ca noi eram doi albi amarati prinsi la frontiera intr o tara fara vocatia libertatii.

Ma gandeam la tot felul de prostii, la scoala din Boita, unde predam, la mama, saraca, careia nu i spuseseam nimic la plecare, la momentul in care ne vor duce in fata judecatorilor. Dar nu cu teama, nu cu spaima: eram cumva in afara a tot ce se intamplase, in afara a tot ce urma sa fie. Ne am urcat toti patru in tren si ne am asezat in compartiment. Mirosea a motorina si fum de tigara, aerul era statut si cineva a deschis geamul. Locotenentul l a inchis la loc, fara nici o explicatie si toti cei care erau inaintea le au aruncat oamenilor in uniforma priviri dezaprobatore. Dar n au spus nimic. Era cald, lumea transpira si se foia, pana un tanar cu alura de boxer s a ridicat si a deschis din nou geamul. De data asta militienii n au mai spus nimic. Trenul mergea icnit, iar oamenii din compartiment au inceput sa soptasca intre ei. Vazusera cu totii catusele cu care eram legati. Noi fumam si priveam pe geam peisajul monoton, gri, care transpira parca si el sub dogoarea soarelui.

*

Vorbesc, ieri, cu profesorul Alfred Bulai, romancier si sociolog de marca, unul din fostii mei invitati la "Realitatea romaneasca": intotdeauna, jucand rolul "scepticului", reusea cu formulari simple, din viata, sa explice dedesubturile comportamentelor analizate. O putere de patrundere speciala, o cunoastere excelenta a sufletului uman si mai ales humorul de bun gust, scoaterea in evidenta

a atitudinilor situationale omenesti, hilare, faceau ca d sa sa fie unul din invitatii pe care i am pretuit mult... "Ridendo castigat mores!" Imi semnaleaza "site"-ul pe care a scris inca de la inceperea nebuniei pandemice, si el, un jurnal. Discutasem, inca de acum doua luni, despre intentia amandorura de a tine un "jurnal de pandemie". Trebuie scris in situatiile limita, nu e nici o indoiala...

Deschid curios blogul: "Coronavirusul, intr-un mod neasteptat, a devenit hartia de turnesol a democratiei. Guvernul a luat masuri radicale, s-a instituit starea de urgenta, se dau ordonante militare, oamenii nu mai pot iesi din case fara declaratii, s-au inchis total zone intregi, s-a decis conducerea militara a unor institutii publice, s-au lansat chiar propuneri de a se organiza militar toate spitalele din Romania. Nu s-a instituit cenzura inca pentru ca presa romaneasca este inca mult prea aservita puterii (cele care conteaza, deci nu guvernului) ca sa reprezinte o problema.

Prin urmare nu este deocamdata nevoie de cenzura. Dar va veni ea? Daca se va constata ca ea provoaca dezordine prin cei care isi dau cu parerea despre ce fac prost autoritatile? Nu destabilizeaza oare cei care considera ca omorarea economiei e infinit mai grava decat pandemia? Daca pui sub semnul intrebarii ce fac conducatori luminati nu esti tu cumva in opozitie, adica in zona obscura, intunecata, ignoranta? Sunt sigur ca cei mai multi nu credeti acest lucru. in acest moment. O sa mai vedem. Dar pericolul cel mai mare nu vine totusi de la guvernanti. El vine de la noi cetatenii, adica o majoritate care a cazut in aceasta cursa si care crede ca este normal ceea ce se intampla. Mai mult, este vorba chiar de o parte importanta a elitei noastre.

Vorbeam cu un prieten zilele trecute si am adus vorba de contestarea decretului privind starea de urgenta de catre Avocatul Poporului. El imi spune imediat: 'Da, are perfecta dreptate, dar a facut o prostie, cum sa faci asa ceva acum!' L-am intrebat imediat de ce nu acum? 'Pai cum sa te apuci tu sa te iei de niste chestii juridice, care sunt adevarate sa zicem, tocmai acum ca avem pandemie!' Pai tocmai acum cand avem pandemie trebuie sa respectam legile si mai ales Constitutia!". Un jurnal vare trebuie citit cu atentie; nadajduiesc ca va fi, vandva, o carte... Deci, am avut dreptate. Vocatia libertatii lipseste acestui popor. Suntem, cum s ar spune, pe un drum inchis.

*

"Sed pecasse juvat", spune Propertiu - "Imi place sa pacatuiesc... Dar lubirea nu se povesteste, asa cum nu se povesteste nici nefericirea. Sunt in acord cu aceasta zicere pe care am gasit o notata intr unul din carnetele mele. Iti trebuie o anumita discretie a pacatului infaptuit. E ceva mai presus de noi judecata, in general. Cineva care analizeaza in scris sau care vorbeste in gura mare despre intimitatea pacatului sau, nu realizeaza, de fapt, absolut nimic. Pangareste lucrurile cele mai tainice si mai teribil-frumoase din viata lui. Exista generatii intregi de tineri scriitori imberbi, care daca au descoperit sexul, au impresia ca vor deveni mari doar descriindu si experientele; mie mi se pare mai importanta si mai valoroasa apropierea, mangaierea, senzatiile tactila, gustul trupului. Tremurul lui abia sesizabil, zonele ascunse atinse instinctual, reverberariile buzelor atingand locuri inaccesibile ale trupului celuilalt. Dar despre acest mister, doar cu discretie.

*

In schimb, decat sa ma asez la in fata televizorului si sa vad cum in Parlament va incepe

"razboiul mastii" si al inventiei de ultim moment al creierelor inguste, pe nume "Starea de MAXIMA Alerta, inexistentă in Constitutie. Mai bine imi fac inca o cafea, de data asta o cafea columbiana, culeasa din provincia Antioquia, la 1700 metri inaltime. O macin incet, metodic si fac un espresso. Aprind un "Bolivar Libertador". Nimic nu poate fi mai minunat decat impletirea gustului de tutun batut de soarele cubanez din Vuelta Abajo, cu aroma de lamaie, nuga si ciocolata a cafelei... Privesc cum ploua, si cum oamenii s au rarit din nou pe strazi. E rece, nu poate fi vorba de plimbări sau iesiri, nici macar la Alimentara. A vrea sa stii totul e o imensa prostie. Iti trebuie mult mai putin decat sa pierzi timp "sa te informezi".

Iti trebuie intuitia necesara sa privesti ansamblul si sa intelegi. Mai curand, sa intelegi, simtind... Se simte lipsa unor jurnalisti adevarati, polemisti si de atitudine, mai ales acum, cand a ajuns o onoare sa fii sanctionat de vesnicul "grof" Asztalos Csaba. Am fost amendat de groful Asztalos de la CNCJ cu doua mii de lei, alaturi de viceprimarul capitalei, Raul Badulescu (tot 2000 de lei) si presedintele Klaus Johannis (5000 lei). Reiau mai jos "verdictele" acestui monstruos "consiliu" subordonat direct grofilor din UDMR: "Afirmatia domnului Klaus Werner Iohannis: 'Jó napot kívánok, PSD!' (Va doresc o zi buna, PSD). Este incredibil, dragi romani, ce se intampla in Parlamentul Romaniei. PSD a ajutat UDMR sa treaca prin Camera Deputatilor o lege prin care da autonomie larga Tinutului Secuiesc. Este incredibil unde s-a ajuns cu acest PSD!

Este incredibil ce intelegeri se fac in Parlamentul Romaniei! in timp ce noi, eu, guvernul, celelalte autoritati ne luptam pentru vietile romanilor, ne luptam ca sa scapam de aceasta pandemie, PSD, marele PSD, se lupta in birourile secrete din Parlament, ca sa dea Ardealul Ungurilor. Jó napot, Ciolacu! (Buna ziua, Ciolacu) Oare ce v-a promis liderul de la Budapesta, Viktor Orban, in schimbul acestei intelegeri? Vedeti, dragi romani, asta inseamna o majoritate toxica, majoritatea toxica pesedista. De aceea, dragii mei, se intelege acum poate mai bine de ce am vrut alegeri anticipate. Eu nu mai vreau ca problemele importante ale natiunii sa fie hotarate de PSD. Eu nu mai vreau ca aceasta majoritate toxica pesedista sa hotarasca impotriva Romaniei si impotriva romanilor. Este inadmisibil asa ceva si, pana cand sunt eu Presedintele Romaniei, o astfel de lege nu va exista. Va multumesc!" reprezinta fapta de discriminare si incalca dreptul la demnitate pe criteriul de apartenenta etnica/nationala, conform art. 2 alin. (1) si art. 15 din O.G. 137/2000, republicata. S-a aplicat sanctiunea amenzii contraventionale in cuantum de 5.000

Declaratia domnului Aurelian Badulescu: „Aaa...anormalitatea si homosexualitatea si bulangii ii transformam acum in progresisti. (...) Ca femeie eu cred ca ar trebui sa va opriti din discursul asta cu bulangii (...) si cum sa ii fac? Homosexuali, progresisti? Dar procuristi pot sa le spun?" reprezinta fapta de discriminare si incalca dreptul la demnitate conform art. 2 alin. (1) si art. 15 din O.G. 137/2000, republicata. S-a aplicat sanctiunea amenzii contraventionale in cuantum de 2.000 lei fata de Aurelian Badulescu.

Analizand afirmatiile din cadrul emisiunii "Romania 2019" difuzata pe postul de televiziune Realitatea TV in data de 07.03.2019, de la orele 21,00, prezentatorul Cosmin Gusa impreuna cu invitatii sai Octavian Hoanca, Marius Pascan, Dan Tanasa, se constata ca urmatoarele afirmatii: "E prea departe, e prea mult, noi n-avem politie, isi baga toti picioarele, isi pun steagurile unde vor, unde sunteti mai baieti? Treceti mai acasa! Din cauza unor porci ca astia...toti politicienii unguri sunt doctori de mate si toti vor cosuveranitate. Sa se duca sa faca cosuveranitate in Ungaria... Cu ajutorul tuturor guvernelor acesti nesimtiti si-au facut statui cu toti criminalii de romani. de la Wass Albert, toti criminalii unguri. Wass Albert era poet. fu**-ti poetul m*tii..." (Octavian Hoandra) si „la noi la 10 martie se striga pe scari, pe strazi, la manifestarile

acelea...biidos olah, aici in Targu-Mures, se striga romanilor opincari..."; "...suntem scosi afara din scoli?... si vom ajunge sa mergem si noi la medic, sa aducem translator, aici in Romania...ce se urmareste in esenta, crearea unei mase critice de absolventi nevorbitori de limba romana, care au invatat propria istorie si ei stiu ca sunt vechiul imperiu si ca Ungaria Mare trebuie refacuta...modelul stalinist al zonei autonome maghiare, care a fost un model stalinist..." (Marius Pascan), reprezinta fapta de discriminare si incalca dreptul la demnitate conform art. 2 alin. (1) si art. 15 din O.G. 137/2000, republicata, iar urmatoarele intra in sfera libertatii de exprimare si este protejata de art. 10 al Conventiei pentru apararea drepturilor omului si libertatilor fundamentale: „Pe mine m-au preocupat foarte mult timp aceste venituri exorbitante, bogatia asta al liderilor UDMR...Eu tot timpul spuneam ca, banuiam ca romanii nostri unguri ar fi mai atenti sau mai orientati decat noi, care am ales foarte prost la fiecare ciclu electoral, dar acum vin si le spun ca nu-s deloc diferiti, sa se lase reprezentati de asemenea hiene financiare si politice, care s-au imbogatit pe spatele voturilor lor si care acum ii negocieaza mai nou cu Viktor Orban. Frati unguri v-ati lasat pacaliti rau, rau, rau..."; „...problema e ca s-au lasat pacaliti de politicienii lor, super, super bogati, atentie, rivalizeaza, daca nu chiar mai bogati decat cei mai tari baroni PSD sau PNL, pe care le inchipuiti, mult mai bogati, ca au acumulat in timp, au fost la guvernare intr-un fel sau altul... " (Cosmin Gusa) si „impotriva deciziei luate de UDMR la acest congres, practic UDMR a decis ca cetatenii, au vorbit in numele comunitatii maghiare si a zis...ungurii din Romania nu mai sunt loiali simbolurilor nationale... "; "...a decis ca maghiarii din Romania nu mai sunt romani de etnie maghiara...esti tradator de neam, tradator de tara..."; "...sper sa se enerveze prietenul meu Tavi, pentru ca l-am dat in judecata pe primarul din Sfantu Gheorghe, pentru ca acest individ, cu avere de grof nostalgic al Ungariei Mari refuza sa arborize un drapel al Romaniei...eu un cetatean roman, la mine in tara, sunt nevoit sa apelez la instanta de judecata, ca sa arborez un simbol al Romaniei..."; "...la Sfantu Gheorghe seful OPC este agresat fizic, batut de un ungar, recidivist..." (Dan Tanasa). S-a aplicat sanctiunea amenzii contraventionale in quantum de 2.000 lei fata de Octavian Hoandra si Marius Pascan. Li doresc domnului Asztalos si intregului condiliu pentru discriminare sa dea Dumnezeu sa aiba ocazia foloseasca echivalentul acestor sume pentru medicamente.

Recitesc excelentul volum al prietenului Florian Bichir despre Pamfil Seicaru. Probabil cel mai mare jurnalist roman, creatorul presei romanesti moderne. A l compara pe Seicaru, fantastic analist politic si aprig polemist, (cu tot ceea ce i se poate reprosa), cu ce avem azi in materie de jurnalism, pare o blasfemie. Eu fiind doar un biet "entretainer" tv si uneori, un om care isi ia libertatea de a gandi scriind, nu mi permit decat sa remarc lipsa "directorilor de constiinta" de altadata, cu totii condamnati de "Tribunalul Poporului", pentru "crima de razboi" si ca s ar fi facut vinovati de dezastrul tarii: Radu Gyr, Stelian Popescu, Grigore Manolescu, Romulus Dianu si alti atatia...

Nimic nou: si Traian Basescu a stabilit in CSAT ca presa este o vulnerabilitate la adresa Sigurantei Nationale. Dar asa zisii "dusmani" ai dictaturii instaurate de turnatorul Securitatii Basescu-Petrov, nu erau, nici unul de talia lui Panfil Seicaru..."In 1939 am instalat la "Curentul", in afara de rotativa 'Frankental' si 18 linotipuri fabricate in 1938"- marturiseste el. Vorbeam zilele trecute cu Mirel Curea despre cum dictam direct la linotip, cum "bagam verzala", cum am invatat sa citim zatul in oglinda i cum faceam julituri la maini de la impachetat ziare... Si cum in zilele astea, nu mai poti sa scuipi, sa nu atingi vreun "jurnalist" care le stie pe toate, si, inca multe in plus, dar n au facut niciodata un reportaj, n au luat niciodata un interviu fara reportofon... Ce frumos ar fi sa se opreasca pentru o luna internetul, si ziaristii sa trebuiasca sa mearga pe teren

dupa stiri si materiale. Daca trei luni jurnalismul ar trebui sa fie facut fara dosare "servite" si materiale scrise de a gata, fara internet si fara telefon mobil ar fi falimentul rasunator al presei de tip nou. Si, poate ca nici nu s ar observa foarte tare...

*

Ma hranesc cu imaginea pe care o port despre lucruri si intamplari care niciodata nu vor putea sa fie exprimate: prietenia peste ani cu Nicu Minea si Nicusor Aron, sibieni vechi si oameni de onoare, langa care am sarbatorit intotdeauna o comuniune care dureaza, iata, de mai bine de treizeci de ani, hotelul lor din Dumbrava, o caladire paraginita, pe care au transformat o acum in cel mai rafinat hotel, a fost martorul multora din intalnirile noastre.

Fiecare moment al acestei prietenii au demonstrat ca valoarea umana nu sta in bogatie, zgarcenie si ura. E trist ca nu pot sa povestesc ce inseamna, de fapt, a rade cu cineva. A impartii aceasta bucurie de a hohoti, impreuna cu cineva. Oamenii traiesc, se bucura, beau, mananca, insa arareori "rad"impreuna" cu cineva... Vorbesc acum cu Nicu, la telefon si rememoram cateva din frumoasele noastre intalniri, inca pe vremea cand nu exista "Hiltonul" la Sibiu, cu mult vin si multa humor "analizam" cu aplomb si cu multa autoironie situatia noastra, ca oameni, intr o lupta uneori inutila... Mi l amintesc pe primarul sibiului, un domn Condurat, se remarcase prin faptul ca tragea cu pusca de vanatoare sa alunge ciorile din copacii parcului Luther si cat de tanar era Varujan, pe atunci, cat de tonic si increzator in partidul pe care il planuia...

Cum a trecut timpul si cum s au schimbat toate, in exact alt fel decat le vedeam noi pe atunci. Un motiv sa radem, din nou, la telefon si sa speram ca ne vom vedea curand, chiar daca vad lumea cu ochii unui biet muritor care mai devreme sau mai curand va pleca. Toate imaginile pe care le pastrez in suflet sunt mai ales frumoase, tocmai din cauza apropierii acestei plecari. Sunt in punctul in care in toate calculele mele de viitor nu o pot exclude. Tocmai de asta pot sa ma gandesc fara ura, ci chiar cu un sentiment de compasiune, la toti "calaii" mei din aceasta viata. Mi e mila de toti cei care m au chinuit, mai mult sau mai putin, de aceia care m au facut sa sufar. Le doresc numai bine. Singurul regret e acela de a fi mizat gresit pe reflexele acestui popor, de a fi nevoit sa constat ca tot ceea ce am crezut eu despre schimbarea de regim din 1989 se demonstreaza a fi un fiasco. Dar, ce fiasco frumos, imi vine sa spun, asemeni lui Zorba grecul, la prabusirea finala... Oricum, mi e absolut indiferent daca voi fi uitat, sau nu.

Cand vad cu ce pret mizerabil unii fac eforturi sa fie remarcati, mi se face greata. Nu bravez; nu vorbim aici de modestie: pur si simplu, nu ma intereseaza celebritatea, fiindca e cel mai iluzoriu lucru din cate am vazut ca exista. Scriu, dintotdeauna, din instinct. Parca o mana nevazuta ma impinge sa desfac stiloul, sa aleg hartia si sa incep sa insirui cuvinte, exact ca si cand as sofa la volanul unui "Jaguar" clasic decapotabil: simti cum o forta nevazuta iti dicteaza amplitudinea virajelor la stanga sau la dreapta, cum aceeasi forta nestiuta te impiedica sa bruschezi masina, sa nu accelerezi absurd, lasandu i pe toti sa te depaseasca...

Muncesc, nu ca sa "realizez" ceva, ci din instinct. Altfel sunt un lenes perfect, care vrea sa si explice un anume "rost", prin care isi poate justifica fiecare zi care incepe. Cred, asemeni lui Sestov ca : "Atata vreme cat reflecteaza si scrie, scriitorul reprezinta o anumita valoare, dar in afara functiei sale este cea mai nula din fapturnile omenesti."

*

Totul a inceput cand babuta de vis-a-vis de noi, dupa ce ne a studiat indelung fetele si catusele, a scos din traista doua mere, pe care ni le a pus direct in maini: "Luati, mama un mar, ca n oti fi mancat azi..." Militienii n au avut timp sa se dezmeticeasca, motaiu in fata noastra si din cand in cand mai beau cate o gura de apa si cafea dintr un termos chinezesc. Dar au certat o pe batranica: "Doamna, banditii astia n au voie sa primeasca nimic, de la nimeni! E clar pentru toti? - a strigat cu voce sparta, tanarul locotenent, privindu i pe toti cei din compartiment. "Da ce au facut mama?" - replicat batranica-, "... Au omorat pe cineva?". " Au..." - a apucat sa zica locotenentul, dar Lennon de langa mine i a acoperit vocea: "Am vrut sa trecem granita, n am facut rau nimanui, doamna!".

Locotenentul si a inghitit fraza si nervos a iesit sa fumeze pe culoar. Dar acesta a fost semnalul. Barbatul solid si bronzat, s a ridicat de langa batranica si a disparut un timp. Credeam ca s o fi dus la toaleta, in capatul vagonului, dar cand s a intors in mana avea doua beri. Fusese la vagonul restaurant. Ne a intins fiecaruia cate o bere rece si cate un pachetel su snitele pe o bucata de paine... Se crease in compartiment o tensiune uriasa. Dar era greu de infrant privirea barbatului cu alura de boxer. S a uitat aprig in ochii locotenentului si i a spus: "Lasati oamenii sa manance, toa' lent" Ma duc sa va iau si dumneavoastra o bere, daca vreti... desfaceti le domne catusele sa poata manca, ca va bate Dumnezeu. I oti duce apoi la inchisoare, da' aici ii tren..." Fara sa scoata un cuvnt, locotenentul a cautat cheia si ne a scos catusele. Am mancat, am baut bere, am fumat: inchid ochii si simt gustul crustei de ou de pe snitzel, spuma rece si matasoasa a berii si gustul minunat al "Carpati"-ului", de Sfntu Gheorghe, fumat fara catuse...

ADRESA: <http://crct.ro/nw7R>